

РЕШЕНИЕ

№ 155

гр. София, 08.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 3-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на двадесет и трети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Теодора Кръстева

Членове: Светлин Михайлов
Снежана Бакалова

при участието на секретаря Невена Б. Георгиева
като разгледа докладваното от Снежана Бакалова Въззивно търговско дело
№ 20231001000883 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и следващите от ГПК.

Въззивното производство е образувано по въззивна жалба на ответника ТД „К. и К.“ АД срещу Решение № 854 /04.07.2023г. по т.д.№ 442/23 по описа на СГС, VI-2-ри състав, с което отменя по искове по чл. 74 ТЗ предявени от И. К. И. срещу „К. и К.“ АД, с ЕИК 205365542, решения взети на заседание на Общото събрание на акционерите на „К. и К.“ АД, състояло се на 02.03.2023 г. при съдържание, както следва: приемане на решение за обявяване разпоредбите на чл. 26, ал. 2, чл. 38, ал. 1 и 2 и чл. 41, ал. 2 от Устава на „К. и К.“ АД за неприложими; приемане на решение, че при вземане на решения по чл. 221 ТЗ ще се прилагат изискванията за мнозинство предвидени в чл. 230, ал. 1, пр. 1 ТЗ /обикновено мнозинство от представените акции/, както и чл. 230, ал. 2, изр. 1 ТЗ /2/3 от представения капитал/; и приемане на решение за изменения в Устава на „К. и К.“ АД в текстовете на чл. 26, ал. 2, чл. 33, ал. 4, чл. 38 и чл. 41, ал. 2 при съдържанието посочено в съставения протокол за заседанието датиращ от 02.03.2023 г.

В жалбата си твърди, че при разглеждане на делото и при решаването му съдът е допуснал съществени нарушения на съдопроизводствени правила,

нарушения на материалния закон и необоснованост на съдебния акт. Нарушенията от процесуално естество твърди, че са дейността на съда по оценка на събраните доказателства и връзката им с доводите на страните. Съдът неправилно бил игнорирал заявените в отговора на исковата молба съображения и тяхната опора в съдържанието на писмените доказателства, установяващи устава на акционерите, подготовката и провеждането на общото събрание на акционерите, както и връзката им с ТЗ. Счита, че е налице празнота в правото по случая, в който в устава се предвижда вземане на решение с пълно мнозинство и съобразно чл. 5 от ГПК, съдът е следвало да постанови решение в съответствие с основаните принципи и духа на Закона и да прогласи клаузата на чл. 26 от Устава за нищожна и да я замени по право с повелителна разпоредба – решенията на общото събрание на акционерите да се вземат с предвидените в ТЗ мнозинства. Като резултат от нарушенията при обсъждането на доказателствата съдът бил допуснал и нарушения при прилагането на закона. Смята че първата инстанция не е следвало да прилага нормата на чл.74 от ТЗ в исканата от ищеца посока на отмяна на актовете на ОС на акционерите, тъй като липсвали действителни основания за подобен подход. Моли да бъде отменено обжалваното решение и вместо това да бъдат отхвърлени предявените искове, като неоснователни и недоказани. Не са направени доказателствени искания.

В срок е постъпил отговор на жалбата (озаглавен становище), в който се оспорва същата и се иска потвърждаване на решението. Излагат се съображения за правилността на решението. Не се сочат нови доказателства. Претендират се разноски.

Въззивната жалба е допустима, подадена е в срока по чл. 259, ал.1 ГПК от легитимирана страна в процеса, имаща правен интерес от обжалване, и е насочена срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

Софийският апелативен съд, в изпълнение правомощията си по чл. 269 ГПК, намира решението за валидно и допустимо в обжалваната част, поради което следва да разгледа наведените оплаквания във въззивната жалба относно неговата неправилност.

От събраните доказателства се установява следното от фактическа страна, което по принцип не е спорно между страните:

Ищецът И. К. И. е акционер в ответното дружество „К. и К.“ АД с

253 637 обикновени поименни акции. Акционери в дружеството са и „Фонд за капиталови инвестиции“, притежател на 498 950 обикновени поименни акции и Д. Х. К. – с 1 095 363 броя обикновени поименни акции. Общият брой на акциите е 1 847 952 броя.

Видно от протокол от заседание на Общото събрание на акционерите на „К. и К.“ АД състояло се в гр. София на 02.03.2023 г. на посочената дата в 11,00 часа в гр. София на адрес – ул. „Арх. Петко Момчилов“ № 2-8 на посочената дата и място е било проведено заседание на Общото събрание на акционерите на „К. и К.“ АД, като на него са присъствали и тримата акционери в дружеството, а именно – Д. Х. К. – лично; И. К. И. – лично и „Фонд за капиталови инвестиции“ АД, чрез пълномощник – А. Б. М.. От вписванията извършени в протокола се установява, че на заседанието на Общото събрание на акционерите са разгледани в тяхната последователност точките от дневния ред, като са взети и атакуваните с ИМ решения, както следва : приемане на решение за обявяване разпоредбите на чл. 26, ал. 2, чл. 38, ал. 1 и 2 и чл. 41, ал. 2 от Устава на „К. и К.“ АД за неприложими; приемане на решение, че при вземане на решения по чл. 221 ТЗ ще се прилагат изискванията за мнозинство предвидени в чл. 230, ал. 1, пр. 1 ТЗ /обикновено мнозинство от представените акции/, както и чл. 230, ал. 2, изр. 1 ТЗ /2/3 от представения капитал/; и приемане на решение за изменения в Устава на „К. и К.“ АД в текстовете на чл. 26, ал. 2, чл. 33, ал. 4, чл. 38 и чл. 41, ал. 2 при съдържанието посочено в съставения протокол за заседанието датиращ от 02.03.2023 г. По всяко едно от тези решения разпределението на гласовете на акционерите е както следва: Д. Х. К. и „Фонд за капиталови инвестиции“ АД, чрез пълномощникът му гласуват „за“ и формират мнозинство от 86,27 %, а акционерът-ищец И. И. гласува „против“ с процент акционерно участие възлизащо на 13,73 %. В протокола е отразено, че при този вот на акционерите решенията следва да се считат за приети, тъй като е спазеното изискуемото според устава и закона мнозинство.

По делото е приложен като доказателство устав на търговско дружество – „К. и К.“ АД в редакция с последно изменение направено на 06.08.2021 г., като в разпоредбата на чл. 20, т. 1-20 е налице изброяване на въпросите, по които общото събрание на дружеството разполага с компетентност да взема решения, като сред тях в чл. 20, т. 1 е уредена компетентността му да взема решения за изменение, допълване или приемане на нов устав на дружеството.

В чл. 20, т. 20 е предвидено, че общото събрание решава и други въпроси, които са предоставени в негова компетентност от закона. В чл. 26, ал. 2 е въведено изискване Общото събрание взема решения относно въпросите по чл. 20 / с изключение на тези по т. 20/ с единодушие от целия капитал на дружеството.

Установеното от фактическа страна не е спорно между страните и се установява от представените доказателства. Тъй като не са навеждани доводи за нарушения относно процедурата по свикване и провеждане на събранието, както и представителството на акционерите, такива доказателства не са били сочени и събирани.

На базата на приетото за установено от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Предявеният иск намира правното си основание в чл. 74 от ТЗ.

Ищецът, в качеството си на акционер е легитимиран да го предяви и при неговото предявяване е спазил преклузивния срок 14 дневен срок от деня на събранието, на което той е присъствал, като е предявил иска си на 06.03.2023г.

Разгледан по съществото си, искът е основателен.

Правилно е била разпределена от първоинстанционния съд доказателствената тежест относно доказването на законосъобразното провеждане на събранието и вземането на решения, както и тяхното съответствие с разпоредбите на закона и устава, която се носи от дружеството. В този смисъл не е налице твърдяното нарушение на процесуални норми, наведено с въззивната жалба.

Не е налице и другото твърдяно нарушение на процесуалните правила, а именно – неправилно тълкуване на събраните доказателства в дейността на съда по оценка на събраните доказателства и връзката им с доводите на страните.

От съвкупната преценка на доказателствата, действително следва извода, че формулираното решение по т. 1 от дневния ред „приемане на решение, че при вземане на решения по чл. 221 ТЗ ще се прилагат изискванията за мнозинство предвидени в чл. 230, ал. 1, пр. 1 ТЗ /обикновено мнозинство от представените акции/, както и чл. 230, ал. 2, изр. 1 ТЗ /2/3 от

представения капитал/“ представлява такова по изменение на устава на акционерното дружество. Тъй като с това решение се предвижда промяна на начина на вземане на решения по изброени в устава въпроси, като се изменя необходимото мнозинство за тяхното приемане, с касае именно за изменение на чл. 26 от устава на дружеството, който урежда тези въпроси. Не може да се сподели възражението на ответника в писмения отговор, че решението по точка първа от дневния ред е такова по т.20 от чл. 20 от устава, предвид което за него не важи установеното изискване за подкрепа с единодушие – така чл. 26, ал. 2 от устава, доколкото обявяването на определени разпоредби от съдържанието на устава за неприложими не съставлявало изменение в същия.

Правилни и законосъобразни в тази връзка са изводите на СГС, че решението формулирано, като такова имащо за предмет обявяването на няколко разпоредби от съдържанието на устава на „К. и К.“ АД за неприложими, несъмнено има естеството на решение, с което се внася изменение в съдържанието на действащия устав на ответното АД, защото с него се цели преустановяване действието на определени разпоредби от същия, като преследвания резултат е те занапред да не намират приложение при регулиране начина на вземане на решенията от върховния орган на ответното АД, като бъдат заместени от законовите разпоредби даващи тази регулация. Всяко решение, с което се внася определена промяна в действащия устав, било чрез редактиране текста на дадена разпоредба, включване на изцяло нова разпоредба или отпадането на такава е такова за изменение или допълнение на устава, защото с него се постига промяна в правилата, при които дружеството осъществява дейността си, или неговите органи функционират. Обявяването за неприложима на дадена разпоредба има равнозначен ефект на отпадането на нейното действие, което означава, че се касае до решение, с което се цели внасяне на изменение в устройствения акт на дружеството. След като взетото решение касае изрично предвидената компетентност на Общото събрание по изменение на устава, то не може да се приеме, че се касае за решение по друг въпрос по см. на чл. 20 т.20 от устава и че за вземането на токова решение не е предвидено единодушно приемане от всички акционери.

Не се спори по принцип между страните, че решенията по дневния ред не са приети с единодушие от гласовете на всички съдружници. След като това е така, следва да бъде направен извода, че приемането им противоречи

на устава на дружеството, а именно чл. 26 ал.2 от същия, което следва да доведе до уважаване на предявения иск и отмяна на същите.

И другите две оспорени решения, които са били взети по време на същото заседание на Общото събрание на акционерите, а именно, че за вземане на решения по чл. 221 ТЗ ще се прилагат изискванията за мнозинство предвидени в чл. 230, ал. 1, пр. 1 ТЗ /обикновено мнозинство от представените акции/, както и чл. 230, ал. 2, изр. 1 ТЗ /2/3 от представения капитал/; както и за изменения в Устава на „К. и К.“ АД в текстовете на чл. 26, ал. 2, чл. 33, ал. 4, чл. 38 и чл. 41, ал. 2 също са взети при противоречие с правилата на устава уреждащи изискуемото за тях приемане с единодушие. Тези две оспорени решения са незаконосъобразни и подлежащи на отмяна по реда на чл. 74 ТЗ, тъй като те отново касаят изменение на устава на акционерното дружество, чрез промяна на изискуемото мнозинство за вземане на решения и отново не са приети по начина предвиден в устава – с единодушие на всички акционери.

Обстоятелството дали разпоредбата на чл. 26 ал.2 от устава е целесъобразна не може да е предмет на разглеждане в настоящото производство. Предмет на разглеждане в производството по иска по чл. 74 от ТЗ не може да е и законосъобразността на същата разпоредба от устава, вече приета по надлежния ред при приемането на устава, както и обсъждането дали противоречи на нормата на чл. 230 ал.2 от ТЗ. Следва да се отбележи единствено за пълнота, че чл. 230 ал.2 от ТЗ представлява диспозитивна норма и позволява на дружеството да установи други правила относно приемане на посочените решения, с по-високо мнозинство от предвиденото в нея.

Тъй като правните изводи на настоящата инстанция съвпадат с тези на СГС, следва обжалваното решение да бъде потвърдено изцяло.

С оглед изхода на спора, на въззиваемата страна се дължат направените от нея разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1 250лв., за които са представени доказателства за плащане. Въззивникът е направил възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение , което е неоснователно, тъй като уговореното и заплатено такова е в минимален размер по чл. 7 ал.1 т.20 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения за една инстанция.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 854 /04.07.2023г. по т.д.№ 442/23 по описа на СГС, VI-2-ри състав.

ОСЪЖДА „К. и К.“ АД, с ЕИК 205365542, със седалище и адрес на управление – гр. София, ул. „Арх. Петко Момчилов“ № 2-8 да заплати в полза на И. К. И. ЕГН *****, с адрес – гр. ***, ул. „****“ № *, вх. *, ет. *, ап. *, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата в размер от 1250 лв. разноси за въззивната инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от съобщаването му на страните при предпоставките по чл. 280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____